

εξακολουθήσει να ζής έτσι... πρέπει να εργασθής.

— Κ' εγώ θέλω, απεκρίθη ο Λουδοβίκος, αλλά τί να κάμω;

— Έλαμες άσχημα, απεκρίθη ο χοροδιδάσκαλος, να φύγης από το στρατό' αλλά πταίω λιγάκι κ' εγώ. "Ας είνε, θα τα διορθώσουμε όταν γυρίση ο Βοναπάρτης. Προς τὸ παρόν, αφού έγυρισες για να γίνης χορευτής, πρέπει να εξακολουθήσης τὰ μαθήματά σου.

— Δὲν θέλω τίποτε καλλίτερο.

— Λοιπόν, ἰδοὺ τί σοὺ προτείνω. Τώρα ποὺ πηγαίνουν καλὰ ἡ δουλιές μου, εἴμπορᾶ να σ' ἔχω στὸ σπίτι. Ἐτσι θὰ ἔχης τροφήν καὶ κατοικίαν, δὲν θὰ στοιχίξης τίποτε στὴ μητέρα σου καὶ θὰ μπορῆς να παίρνης καὶ μαθήματα χοροῦ. Σάρεσαι;

Ο Λουδοβίκος ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς τὴν πρότασιν τοῦ ἀγαθοῦ του διδασκάλου καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ὁδὸν Μον-Μπλάν.

Ἐκαμε τὰ θελήματα, ἀνοίγει τὴν θύραν, συνώδευε τὸν Δεπρεῶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐπισημωτέρων του μαθητῶν, ἐδίδεν εἰς τοὺς ἀρχαίους τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ ὅσον ἤμποροῦσεν ἐγένετο χρήσιμος.

Καθημερινῶς εἶχε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ βλέπῃ τὴν Λευκοθέαν μετὰ τὸ μάθημα, καὶ νὰ συνομιλῇ μαζί της ὅπως ἄλλοτε.

Μίαν ἡμέραν ὁ Δεπρεῶ ἔστειλε τὸν μαθητὴν του εἰς τὴν στρατηγίαν Λεφερέμπρ, ἡ ὁποία ἐπανειλημμένως τὸν εἶχε ζητήσῃ διὰ νὰ τῆς μάθῃ τὴν τέχνην τῶν ὑποκλίσεων καὶ τοὺς καλοὺς ἐν γένει τρόπους. Ὁ πρῶτον καθηγητῆς τῆς Κυρίας Δελφίνης περιεφρόνει κάπως αὐτὴν τὴν πρῶτην πλύστραν, ἡ ὁποία, χάρις εἰς τὰς νίκας τοῦ συζύγου τῆς διορισθέντος διοικητοῦ τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων, ἦτο σήμερον μία ἀπὸ τὰς μεγάλας κυρίας. Διὰ τοῦτο, στέλλων πρὸς αὐτὴν τὸν Λουδοβίκον, τῷ εἶπε:

— Πήγαινε στῆς κυρίας Σάν-Ζέν, ἀφοῦ ὠνεὶ καὶ καλὰ θέλῃ μαθήματα, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ ἢ χοντρογυναῖκα αὐτὴ καὶ τὰ στοιχειωδέστερα ἀκόμη τῆς εὐγενοῦς μας τέχνης.

Ἐπειτα, περιστραφείς ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν πτερυγῶν του, ὁ ἀριστοκράτης καθηγγητῆς προσέθεσε στενάζων:

— Σὲ τί ἐποχὴ ζοῦμε, θεέ μου! Ἡ πλύστρα νὰ γίνεται στρατηγίνα!... Μὴ χειρότερα!..

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ἐφθασεν εἰς τὸ Διοικητήριον, ὅπου κατοικοῦσεν ὁ Λεφερέμπρ οἰκογενειακῶς, ἡ κυρία Σάν-Ζέν τοῦ ἔκαμε τὴν θερμότεραν ὑποδοχὴν.

— Ἦλθες τέλος πάντων, μικρέ; Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Καλῶς τὸ τὸ παιδί μου! ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸ κεφάλισκαλον,

βλέπουσα τὸν μικρὸν τῆς διδασκαλον.

Ἐτρεξε, τὸν ἀνγκάλισθη, τοῦ ἔδωσεν εἰς τὰ δύο μάγουλα δύο ἤχηρότατα φιλιὰ, καὶ καθήσασα καθβαλικευτὰ εἰς μίαν καρτέλαν, τὸν ἠρώτησε:

— Καλὲ τί μοῦ φάλλει ὁ Δεπρεῶ; εἶνε ἀλήθεια πῶς γυρίζεις ἀπὸ τὸ στρατό;

— Μάλιστα, πολλὰς στρατηγίνας, ἀπῆντησεν ὁ Λουδοβίκος ἤμουν εἰς τὸ Μοντενόττε, εἰς τὸ Λόδι καὶ εἰς τὸ Ἀρχόλον, ὡς καὶς τοῦ στρατοῦ τοῦ 14ου πεζικοῦ.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐξέβαλεν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

— Λαμπρά, εἶπεν. Ἄ, πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἐστὶ θεοὶ σου!.. Καὶ ὁ Λεφερέμπρ τὸ ἴδιο, ποὺ σαπίζει τώρα στὸ Παρίσι, εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὰς παράτας, ὅπου ὅλοι μᾶς κοροϊδεύουν, γιατί, φαίνεται, δὲν ἔχουμε καλοὺς τρόπους. Νὰ χαθοῦν, οἱ βλάκες!.. Χρειαζέται νὰ ἔχῃ κανεὶς καλοὺς τρόπους γιὰ νὰ κτυπᾷ τὸν ἐχθρὸν καὶ νὰ κερδίζῃ μάχης;

Διεκόπη ἀπὸτόμως καὶ σκηθεῖσα ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ Λουδοβίκου μετὰ χέρια εἰς τὰ ἰσχία.

— Τί ἀνόητη! ἀνέκραξε ἰσχυρῶς τὸ σῆμα ἔτσι, χωρὶς νὰ σοὺ δώσω νὰ ταιμηθῆς κατὶ τι... Ὅχι δά, ἔχι δά! ἐγὼ τὸ ξέρω. ἄμα εἶνε κανένας στρατιώτης, πάντα πεινᾷ.

Καὶ ὀμιλοῦσα ἀδιακόπως, ἔτρεξεν ἡ ἴδια εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅθεν ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρουσα φιάλας, πιάτα, ἕνα κοτόπουλο ψητὸ κρεῖο, πῆτα, καὶ ἤρχισε νὰ σερβίρῃ τὸν Λουδοβίκον. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς διεμαρτύρετο, τὸν διέκοψε καὶ τὸν ἐμάλλασε δυνατὰ.

— Πάψε λοιπόν, ἀνόητε! ἐφώνασε δὲν ἐνοσεῖς ὅτι αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ; γιὰτὶ μοῦ θυμίζει τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν καντινιέρα στὸ Ζεμμάπ, ὅταν ἀκόμη ὁ στρατηγός μου ἦταν λοχίας.

Νικηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀκατάβλητον ἀφέλειαν καὶ καλωσύνην τῆς παραδόξου μαθητριάς του, ὁ Λουδοβίκος συνῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ μετ' ἄνεσιν περὶ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Ἰταλίαν, περὶ τῶν Ἀλπεων, τῆς γεφύρας τοῦ Λόδι, τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Βοναπάρτου, τοῦ λοχίου Πιλού, κτλ. Ἡ κυρία Σάν-Ζέν δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, διότι τῆς ἤρσαν πολὺ αἱ πολεμικαὶ διηγῆσεις, καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ κυρίως διὰ τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔλεγε, ἦτο τόσοσὸν περίφημος στρατηγός.

— Τὸν ἐγνώρισα κ' ἐγώ, εἶπεν, ὅταν κατοικοῦσεν εἰς τὸ μέγαρον Μωζέας, ὁδὸς Μάιλ. Ἐγὼ τὸν ἐπλενά τότε... Δὲν ἦταν οὔτε εὐμορφος, οὔτε συμπληρητικός, οὔτε πλούσιος, ὁ Βοναπάρτης σὰς. Ἀλήθεια λοιπόν ἔγινε τώρα ὁ ἀνδρεῖός τῶν ἀνδρείων;

— Μάλιστα, πολὺτις στρατηγίνα, ἀπῆντησεν ὁ μικρὸς Κορμάς, καὶ τόσοσὸν πολὺ, ὥστε στὸ Λόδι, οἱ στρατιωτῶται του τὸν ἐβγαλαν Κον το δε κανέκ.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμο! ἀνέκραξεν ἡ πρῶτην καντινιέρα.

Καὶ συνεπέρανε:

— Τότε λοιπόν δὲν θὰ εἶνε καθόλου ἄσχημα ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ ὁ στρατηγός Βοναπάρτης.

— Ὁ, ναί! ἔκαμεν ἐξ ἐνστίκτου ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν παρετήρησεν αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ παιδιοῦ.

— Μπᾶ, μπᾶ; ἠρώτησεν ἐκπληκτός εἰσαι λοιπόν περισσότερον στρατιωτικός ἀφ' ὅτι ἐνόμιζα; τί μοῦ εἶπε λοιπόν ὁ πηδηκτούλης ἐκεῖνος ὁ Δεπρεῶ, πῶς γυρίζεις ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἐπειδὴ δὲν ἤθελες νὰ γίνης στρατιώτης; Καλὰ τὸ ἔξευρα ἐγὼ πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο!

Ο Λουδοβίκος δὲν ἀπῆντησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὸ ἄλυτον ἀκόμη πρόβλημα τῆς ζωῆς του. Δὲν ἤμποροῦσε τῶντι νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τί συνέβαινε μέσα του, ἤσθάνετο ὅμως ὅτι ἦτο διαφορετικός ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ἡ ἔχθρα του ἐναντίον τοῦ Βοναπάρτου εἶχεν ὑποχωρήσῃ εἰς ἕνα αὐθόρμητον θαυμασμόν.

Συνομιλῶν περὶ μαχῶν καὶ πολέμων μετὰ τὴν πρῶτην καντινιέραν, παρετήρηε ὅτι ἐνεθουμειτο μετ' ἀγάπην, μετὰ πόθον, τὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τοῦ ἤρσε διόλου. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὀμολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὡς κατὶ βέλαιον, ὅτι ἀφ' ὅτου εὐρίσκατο εἰς τὸ Παρίσι, ἐνοσταλγοῦσε τὸ σύνταγμα του, τὴν σχολὴν του, τὴν πρῶτην ἔγερσιν μετὰ τὰς σάλπιγγας, τὰ γυμνάσια ὑπὸ τὸν ἀντζέλλοντα ἥλιον, τὸ συσσίτιον μετὰ τοὺς παῖδας τοῦ στρατοῦ, καὶ ἀκόμη τὴν μάχην, τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν καὶ τὴν βροχὴν τῶν σφαιρῶν, ὡς ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθε σῶος παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Λόδι... Ἐνα παιδί δεκατριῶν ἐτῶν δὲν εἶνε βέλαια δυνατὸν νὰ γνωρίσῃ χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ, χωρὶς νὰ ἐλκυσθῇ διαπαντός, τὴν ὠραίαν ζωὴν τοῦ στρατιώτου εἰς τὸν πόλεμον, καὶ μάλιστα τὴν μέθην τῆς νίκης.

Εἰς τὸ τέλος, ὁ Λουδοβίκος τὸ ὀμολόγησε καὶ εἰς τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν:

— Ἐγύρισα γι' ἀγάπην τῆς Λευκοθέας, πολίτης στρατηγίνα, νομίζω ὅμως ὅτι μοῦ ἄρεσει καλλίτερα νὰ γίνω στρατιωτικός παρὰ χορευτής.

— Μπράβο μικρέ μου! ἀνέκραξε μετὰ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ἡ πρῶτην καντινιέρα καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς ἕνα παιδί σάν καὶ σένα, γερὸ καὶ καλοκαρῶμένο, δὲν μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ πηδηκτούλης σάν τὸν μικροῦτσικο τὸν Δεπρεῶ. Γιὰ ἕνα ἄνδρα, παιδί μου, δὲν ὑπάρχει καλλίτερο στάδιο ἀπὸ τὸ στρατιωτικό.

Ο Λουδοβίκος ἠτοιμάζετο νὰπαντήσῃ ὅτι ἔπρεπε μολαταῦτα νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ νὰ μὴν εἶνε στρατιῶται, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ἀξιωματικός μετὰ μεγάλην τολμὴν ἠνοιξε τὴν θύραν.

Ἐξ ἐνστίκτου, καὶ μολογῶτι ἐφοροῦσε πολιτικά, ὁ Λουδοβίκος ἐσηκώθη καὶ ἔλαβε στάσιν στρατιωτικὴν.

— Νά ἴσα-ἴσα καὶ ὁ Λεφερέμπρ, εἶπεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ πάρῃ στὸ σύνταγμα του.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἡ στρατηγίνα ἐξῆγγησεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκατο ὁ Λουδοβίκος, καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰναλαθῇ ὑπηρεσίαν.

Ο στρατηγός Λεφερέμπρ, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ ἐλάτρευε τὴν σύζυγόν του, δὲν ἐπερίμενε πολλὰς παρακλήσεις διὰ νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν ποὺ τοῦ ἐζήτησε.

(Ἐπείκει συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΜΑΤΙΚΑ

Ἀγαθητοί μου,

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ τῆς Ἀποκρηῆς ἔκαμε τὴν θριαμβευτικὴν τῆς εἰσοδὸν εἰς τὴν καλὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Τὴν ὑπεδέχθησαν χιλιάδες μᾶσκες καὶ νύμινα παρατεταγμένα... εἰς τὰς προθήκας τῶν μαγαζιῶν ποὺ τὰ ἐνοικιάζου. Διότι πρέπει νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι οἱ μασκα-

ρευμένοι εἰς τοὺς δρόμους, τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, δὲν ἦσαν πολυπληθεῖς. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι βγαίνουν ἐξω τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Καὶ γυρίζουν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕως τὸ βράδυ, διὰ νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Ἀλλὰ μασκαράδες δὲν βλέπουν. Φυσικὰ! Ἀφοῦ βγαίνουν ὅλοι διὰ νὰ ἰδοῦν, ποιοὶ εἶνε. εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ φέρωμεν μασκαράδες ἐτοιμοὺς ἀπὸ τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ ὅσον δὲν λύεται ἔτσι τὸ ζήτημα, ἡ ἀποκρητὴ εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηναίων, ταπογεῦματα τῶν τριῶν Κυριακῶν, θὰ ἔχῃ ἐξέδραν, κομιτᾶτον καὶ θεατὰς, ἀλλὰ θέαμα σχεδὸν κανέν.

οἱ μασκαράδες, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν νὰ διασκεδάσουν εἰς τὰ σπίτια καὶ εἰς τὰ κέντρα τῶν διασκεδάσεων. Ἄλλοι μὲ μᾶξια, ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μετὰ ὄργανα, ἄλλοι μόνον μετὰ στριγγίσματα. Τὸ δὲ πλήθος, κατὰ τὸ νένον ἔθιμον, τοὺς ὑποδέχεται παντόν μετὰ πρόγυαν. «Ἄ, ἄ!.. ὦ, ὦ!.. ἔ, ἔ!..» Μέχρι βαθείας νυκτὸς ἡ Ὀμόνοια καὶ τὰ περίεξ ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸν ἄγριον αὐτὸν ἀλαλαγμὸν καὶ βουίζου ἀπὸ κρότους ὀργάνων.» Ἐτσι οἱ Ἀθηναῖοι εὐθυμοῦν, διασκεδάζουν, γελοῦν. Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ τρόπος τῶν εἶνε κάπως βάρβαρος, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνόνητην πρόγυαν θὰ ἐπροτιμοῦσαν τὴν ἐξυπνην σιγῆν, ὅπως γίνεταί ἄλλοῦ εἰς τοὺς δρόμους μετὰξὺ θεατῶν καὶ μασκαράδων. Ὅτὰ τὴν ἐπροτιμοῦσα κ' ἐγώ. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ πνεῦμα εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν εἶνε δά καὶ τόσοσὸν ἀφθονον ὥστε «νὰ τρέχῃ εἰς τοὺς δρόμους», τί νὰ γίνῃ! πρέπει νὰρκούμεθα εἰς τὴν πρόγυαν...

Σεῖς τί κάμνετε; Μασκαρεύεσθε, χορεύετε, διασκεδάετε; Δὲν ἀμφιβάλλω. Διὰ πολὺν καιρὸν τὰ γράμματά σας πρὸς τὴν Διάπλασιν θὰ εἶνε περιγραφαὶ καὶ ἐντυπώσεις τῶν ἀποκρημάτικων διασκεδάσεων σας. Ὅτὰ μᾶς τὰ πῆτε ὅλα. Ὅτὰ μᾶς περιγράψατε ἴσως καὶ τὴν λαϊκὴν ἀποκρημὴν τῶν δρόμων, τὴν πατροπαράδοτον γκαμήλαν, τὸν ἐλέφαντα ποὺ ἐφάνηκε φέτος, τὸν κλασικὸν Φασουλήν καὶ τὸ στερεότυπον γαϊτανάκι. Ὅτὰ μᾶς πῆτε ἀκόμη καὶ τί σὰς ἄρεσε καλλίτερα ἀπὸ τὰς ἐπισήμους μασκάρτας, ποὺ θὰ φανοῦν ἴσως ἄγριον καὶ τὴν ἄλλην Κυριακὴν. Κ' ἐγώ, εἰς ἀντάλλαγμα, θὰ σὰς δώσω ἐδῶ μερικά παραγγέλματα, χρήσιμα διὰ τοὺς μασκαρευομένους, τὰ ὁποῖα ἐδιάβασα εἰς ἕνα παλαιὸν βιβλίον: Νὰ διαλέγετε τὴν πλέον ἡλιθίαν μᾶσκαν. Ὅ,τι θὰ λέγετε ἀπὸ μέσα θὰ φαίνεται τότε ἐξυπνότερον. Δι' αὐτὸ ἔχουν τόσην ἐπιτυχίαν ἡ μᾶσκες ποὺ παριστάνουν κοτὰ ἴσα καὶ προπάντων γαϊδουροκαφαλάς.

Καμμιὰ διασκεδάσις, καὶ ἡ μεγαλητέρα, δὲν ἀξίζει νὰ πληρωθῇ μετὰ ἀρρώστεια, ἔστω καὶ τὴν μικροτέρα. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναυτῆ τὴν μητέρα σας, καὶ ὅταν τὰποκρημάτικα φερέματα εἶνε πολὺ φιλά, νὰ παραγεμίξεσθε καλὰ ἀπὸ μέσα.

Μὴν πηγαίνετε μασκαρευμένοι σὲ μεγάλα σπήτια ποὺ δὲν σὰς ξέρουν καὶ δὲν τὰ ξεύρετε. Νὰ προτιμάτε τὰ γνωστά σας, φιλικὰ ἢ συγγενικά, καὶ ἄς εἶνε μετριώτερα. Ἡ μᾶσκα δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ διὰ νὰ βγαίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν κύκλον του καὶ νὰ γάνῃ τὰ νερά του...

Ποτὲ μὴν πειράζεστε βαναύσως, ἀγενεῶς καὶ αὐθαδῶς. Ἡ μᾶσκα κάμνει καμμὴν φορὰν νὰ συγχωρηθῇ μία κουταμάρα, ποτὲ ὅμως μία ἀγένεια καὶ μία αὐθάδεια. Ὅταν εἶσατε μασκαράδες, πρέπει βέ-

βαια νὰ λέγετε ἐξυπνα πράγματα. Ἀλλ' ἂν εἴμπορητε... Δὲν πρέπει νὰ λησμονήτε ὅτι ὁ κυνηγῶν τὸ πνεῦμα συλλαμβάνει τὴν βλακείαν, διὰ τοῦτο προσέχετε νὰ μὴν προσπαθῆτε πολὺ νὰ φαίνεσθε ἐξυπνοί, ἀλλὰ νὰ φαίνεσθε εἰς τὸ φυσικόν σας καὶ νὰ μιλιθῆτε χωρὶς ἀξιώσεις.

Μὴν ξεφωνίζετε σάν γουρουνοπουλο ποὺ τὸ σφάζουν. Ἀπὸ ἕνα μασκαρῶν ποὺ νομίζει ὅτι κάττι κάμνει ξεφωνίζων ἔτσι, πολὺ πλέον ὑποφερτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ σιωπᾷ ὡς ὀλιόλουτος.

Αὐτὰ εἶνε τὰ παραγγέλματα τοῦ παλαιοῦ βιβλίου. Ἀκολουθήσατέ τα, ἀγαπητοί μου μικροὶ μασκαράδες, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε!

Σὰς ἀσπάσομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΑΦΝΗ

Τὸ χῶμα, ποὺ φυτράνει ἢ Δάφνη, καμαρώνει. Κ' ἐκεῖνο τὸ δοξάζει. Καὶ τὸ νερὸ ποὺ στάζει στὰ χλοερὰ κλωνάρια κ' αὐτὸ, καθάριο, μοιάζει μετὰ τὰ μαργαριτάρια.

Κι' αὐτὸν ποὺ στεφανώνει κ' ἐκεῖνος καμαρώνει. Σ' αὐτὸν τὴ Δόξα δίνει καὶ τ' ὄνομά του ἀφίνει ἀθάνατο σὰ χρόνια κ' ἀξέχαστο νὰ μείνῃ παντοσενὰ κ' αἰώνια.

Περάσαν τόσοσὸν χρόνοι κ' ἡ Δάφνη στεφανώνει τὸν Ὀλυμπιονίκη καὶ τὴ θεὰ τὴ Νίκη. Μεγάλῃ εἶνε ἡ τιμὴ τῆς καὶ σοδοῦς φρανοῦς ἀνήκει στεφάνι τὸ κλωνί τῆς.

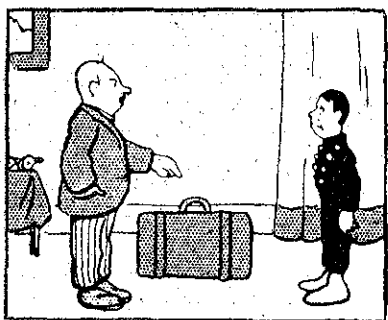
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Ἀπὸ ταξείδια μακρονὰ ὁ ναῦτης μετὰ καιρὸ γυρνᾷ καὶ τὸ καττικὸν πρὶν ἀράξῃ, σὴν ἐκκλησιὰ πάει ν' ἀφίση χρυσάφι, ἄσμη, ποῦχε τᾶξαι, ἂν σὴν Πατριδα του γυρίσῃ.

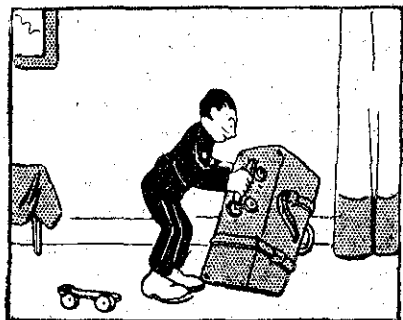
«Ἄγιε Νικόλα, λυτρωτή, πάλι τὸ πόδι μου πατεῖ τὸ ἀγαπημένο τοῦτο χῶμα, ὅπως κ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμοῦσα, καὶ προσκυνᾷ μ' ἐσένα ἀκόμα τὴν Παναγιά τὴν Ἐλεοῦσα!»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

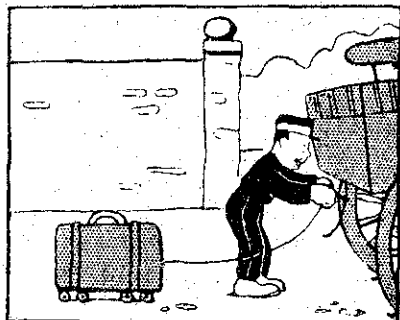
ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗ

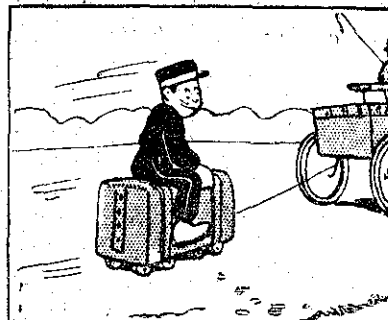
—Κουφιοκεφαλάκη, είμαι για ταξίδι. Να μου φέρης τή βαλίτσα μου στο Σταθμό και να είσαι εκεί στις δώδεκα παρά τέταρτο. Έγώ θα πάω με τ' άμαξάκι.— Πολύ καλά, κύριε.

—Ο Κουφιοκεφαλάκης δεν είναι φαίνεται, όσον κουτός τον λένουν. Και απόδειξις, ότι εύρε τρόπον να μη κουβαλήση τή βαλίτσα ως στο Σταθμό, και ούτε να υπάγγη ο ίδιος πεζός.

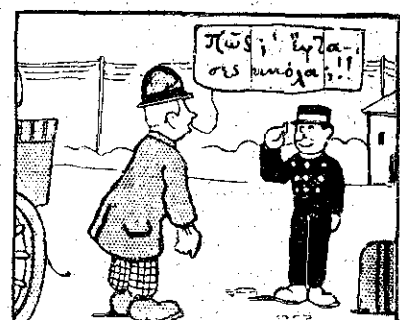
Και ιδού πώς :
Έπηρε τα πατίνια του κυρίου του και τα έδεσε γερά κάτω από τή βαλίτσα. Έπειτα έδεσε μ' ένα γερό σχοινί τή βαλίτσα όπισω από

τό άμαξάκι. Αυτό, έννοείται, χωρίς να πάρη μυρωδιά ο κύριος. Και τήν ώρα που έφρευε τή άμαξάκι για τήν Σταθμό, αυτός από πίσω καβαλλήκε τή δεμένη βαλίτσα με τή πατίνια... Τό άμαξάκι τρέχει, ρυμουλκούν τή βαλίτσα

με τόν Κουφιοκεφαλάκη. Όταν έφθασαν έτσι στο Σταθμό, ξεκαθάλλεψε κ' έλυσε τήν σχοινί. Ο κύριός του, ως τή τέλος δεν κατάλαβε τίποτε, κ' όταν εκύτταξεν άνήσυχος γύρω του να ιδή άν ήλθεν ο όπηρετής, είδεν έκπληκτός τόν

καλό σου τόν Κουφιοκεφαλάκη να τόν περιμένη εκεί-κάπου με τή βαλίτσα.— Πώς; έφθασε πριν από έμέ; του λέγει. Μπράβο! —Α, όχι! δεν είνε και τόσο κουτός ο Κουφιοκεφαλάκης!...

ΣΠΟΤΑΙΟΝ ΣΥΜΒΑΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ υπό ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ]

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 77.]

Και τόν Γιαννάκη τόν άνησυχεί τή ζήτημα τούτο. Έπιχειρεί ν' ανοίξη τούς όφθαλμούς του ενός, επί πολύ προσπαθει, φυσά, αλλά ή έγχείρησις του αποβαίνει άτυχής. Έπίσης πολύ άνησυχεί τή παιδιά και τή ότι τή γατάκια άρνούται να φάγωσι τή προσφερόμενον εις αυτά κρέας και γάλα. Πάν ό,τι τοποθετούσι πρό του μικρού ρύγγος αυτών, τή τρώγει ή φαίά μήτηρ των.

—Έμπρός, άς φιάσωμεν σπιτάκια δια τή γατάκια, —προτείνει ο Γιαννάκης. —Θα ζούνε καθένα χωριστά εις τή σπιτάκι του και ή μαμά τους θα πηγαίνει εις αυτά ως μουσαφίρισα...

Εις τή διαφόρους γωνίας του μαγειρείου τοποθετούται καπελιέραι. Εις ταύτας μετοικίζονται τή γατάκια. Ο τοιαύτος όμως οικογενειακός χωρισμός αποδεικνύεται πρόβλημα. Η γάτα, διατηρούσα τήν παρακλητική και αισθηματική έκφραση, περιέρχεται όλος τή καπελιέρα και μεταφέρει τα τέκνα τή εις τήν προτέρα θέσιν.

—Η γάτα είνε ή μαμά των— παρατηρεί ο Γιαννάκης, — αλλά ο μπαμπάς των ποιος είνε ;
—Αλήθεια, ποιος είνε ο μπαμπάς των ;—έπαγαλαμβάνει ή Νίνα.
—Δεν είνε δυνατόν να μη έχουν πατέρα.

Ο Γιαννάκης και ή Νίνα επί πολύ σκέπτονται πού να κάμουν πατέρα εις τή γατάκια και επί τέλους ή έκλογή των πέπτει εις τή ξύλινο άλογάκι των, τή κόκκινον, με τήν κομμένη ούραν, τή όποιον κολιέται εις τή αποθήκην κάτω τή σκάλας μετ' άλλων σπασμένων παιγνιδίων. Μεταφέρουσι λοιπόν αυτό εκ τή αποθήκης και τοποθετούσι πρό του μικρού.

—Πρόσεχε! — άπειλούσιν αυτό.— Στάσου εκεί και πρόσεχε τή παιδιά σου να είνε φρόνιμα.

Πάντα ταύτα λέγουσι και πράττουσι με τόν πλέον σοβαρώτερον τρόπον και με έκφραση φροντίδος εις τή πρόσωπον. Πλήν του κινώσι με τή γατάκια, ο Γιαννάκης και ή Νίνα δεν θέλουσι να γνωρίζωσι κανένα άλλον κόσμον. Η γάτα των δεν έχει όρια. Αναγκάζονται όμως να δοκιμάσωσι και βαρείας, θλιβεράς στιγμάς.

Πρό του γεύματος, ο Γιαννάκης κάθη-

ται εις τή γραφείον του πατρός του και βεβούδης προσβλέπει εις τήν τράπεζαν. Πλησίον τή λάμπας, επί τινος χαρτοσήμου, κολιέται ένα γατάκι. Ο Γιαννάκης παρακολουθεί τή κινήσεις του και κεντά αυτό εις τή ρύγγος άλλοτε μεν με τή μολυβδοκόνδυλον, άλλοτε δε με τή σπιτόν...

Λίγνης, ώσαν να εφύτρωσεν από τήν γήν, πλησίον τή τραπεζής παρουσιάζεται ο πατήρ.

—Τί πράγμα είνε αυτό; — άκούει ο Γιαννάκης όργίλην φωνήν.

—Τούτο... τούτο είνε γατάκι, μπαμπά...

—Τώρα θα σου δείξω εγώ τή γατάκι! Ίδές, τί έκαμες, καλό παιδί! Μου έλέρωσες όλα τή χαρτιά!

Πρός μεγάλην έκπληξιν του Γιαννάκη, ο μπαμπάς δεν συμμερίζεται τήν συμπάθειάν του προς τή γατάκια και αντί να ένθουσιασθή και να χαρή, σύρει τόν Γιαννάκη από τή αυτί και ρονάζει.

—Στέφανε, πάρε απ' έδω αυτήν τήν άηδیان!

Κατά τή γεύμα άλλο σκάνδαλον... Κατά τήν ώραν του δευτέρου φαγητού, οι γευματίζοντες άφνης άκούουσι μουρμούρισμα. Αρχίζουσι τή έρεύνας προς εύρεσιν τή αίτίας και υπό τήν ποδιάν τή

μικράς Νίνας εύρίσκουσιν ένα γατάκι...
—Νίνα, φύγε από τή τράπεζα! — θυμώνει ο πατήρ. — Άμέσως, αυτήν τήν στιγμήν να πετάξουν τή γατάκι εις τόν νεροχύτην! Να μη ξαναϊδω αυτήν τήν άηδیان εις τή σπίτι!

Ο Γιαννάκης και ή Νίνα καταλαμβάνονται υπό φρίκης. Ο θάνατος εις τόν νεροχύτην, εκτός τή σκληρότητός του, άπειλεί ακόμη να στερήση τήν γάταν και τή ξύλινο άλογάκι των τέκνων των, να έρημώση τή κιβώτιον, να καταστρέψη όλα τή σχέδια του μέλλοντος, να τωράσει εκείνον μέλλοντος, κατά τή όποϊον έν γατάκι θα παρεγγόη τήν γραϊάν μητέρα του, τή άλλο θα ζή εις τή έπαυλιν και τή τρίτον θα συλλαμβάνη ποντικούς εις τή υπόγειον... Τή παιδιά αρχίζουσι να κλαίωσι και να θερμωπαρκαλωσι να λυπηθώσι τή γατάκια. Ο πατήρ παραδέχεται, αλλά με τήν συμφωνίαν να μη τολμήσωσι πλέον τή παιδιά να υπάγωσιν εις τή μαγειρείον και να πειράξωσι τή γατάκια.

Μετά τή γεύμα, ο Γιαννάκης και ή Νίνα πλανώται άνα τή δωμάτια και στενοχωρούνται. Η απαγόρευσις να μεταδώσιν εις τή μαγειρείον τούς φέρι εις άπελπισίαν. Άρνούται τή γλυκίσματα, άνθιστανται και λυποῦσι τήν μητέρα των. Όταν τήν έσπέραν έρχεται ο θεός των Πέτρος, τόν παραλαμβάνουσι κατά μέρος και παραπονοῦνται κατά του πατρός των, ο όποϊός ήθελε να ρίψη τή γατάκια εις τόν νεροχύτην.

—Θεέ Πέτρε, — παρακαλωσι τόν θεόν των — πέ 'ς τή μαμά να βάλη τή γατάκια εις τή δωμάτιό μας. Πές!
—Καλά, καλά! — λέγει ο θεός και τή απομακρύνει ήρέμα δια τή χειρός. — Καλά.

Ο θεός Πέτρος έρχεται συνήθως όχι μόνος. Μετ' αυτού έρχεται και ο Νέρων, μέγας, μαύρος κύων Δανικοῦ γένους, με κρεμασμένα ότα και ούραν σκληράν ως ράβδον. Ο κύων ούτος είνε σιωπηλός, σκυθρωπός, έχων πλήρη συνείδησιν τής αξίας του. Προς τή παιδιά ούδόςλιος προσέχει και βηματίζων πλησίον αυτών κτυπά τήν ούραν του επί αυτών ως επί τών καθισμάτων. Τή παιδιά μισούσιν αυτόν εξ όλης ψυχής, αλλά τήν φοράν ταύτην πρακτικώτεροι σκέψεις υπερισχύουσι του αισθήματος τής άπιστροφής.

—Ξεύρεις, Νίνα; — λέγει ο Γιαννάκης τεντώων τούς όφθαλμούς του. — Άντι να είνε τή άλογάκι μας πατέρας των γατιών, άς είνε ο Νέρων! Τή άλογο είνε ψόφιο, ο Νέρων όμως είνε ζωντανός.

Όλην τήν έσπέραν τή παιδιά περιμένουσι τήν στιγμήν κατά τήν όποιαν ο μπαμπάς θα καθίση να παίξη χαρτιά και τότε θα είνε δυνατόν κρυφίως να υπάγωσιν εις τή μαγειρείον, να οδηγώσιν δε εκεί και τόν Νέρωνα... Επί τέλους ο πατήρ κάθηται να παίξη χαρτιά, ή μήτηρ φροντίζει δια τή τσάι και δεν βλέπει τή παιδιά... Έφθασεν ή εύτυχής στιγμή.

— Πάμε! — ψιθυρίζει ο Γιαννάκης εις τήν άδελφήν του.

Άλλά κατ' εκείνην τήν στιγμήν έσέρχεται ο Στέφανος και γελών λέγει:

—Κυρία, ο Νέρων τή έφαγε τή γατάκια!

Ο Γιαννάκης και ή Νίνα ώχρῶσι και μετά φρίκης παρατηρούσι τόν Στέφανον.

—Μά τόν Θεόν... — γελά ο όπηρετής, — έπλησίασεν εις τή κιβώτιον και τή έχαψε.

Τή παιδιά νομίζουσι ότι όλοι οι άνθρωποι οι εύριστόμενοι εις τήν οικίαν, θα ταραχθώσι και θα έπιπέσωσι κατά του κακούργου Νέρωνος. Άλλ' οι άνθρωποι κάθηται ήσύχως εις τή θέσεις των και μόνον θαυμάζουσι τήν όρεξιν του μεγάλου κυνός. Ο μπαμπάς και ή μαμά γελών. Ο Νέρων βηματίζει παρά τήν τράπεζαν, κινεί τήν ούραν του και ευαρέστως γλύφεται... Μόνον ή γάτα είνε άνήσυχος. Τεταμένη έχουσα τήν ούραν τή, περιέρχεται τή δωμάτια, υπόπτως προσβλέπει τούς ανθρώπους και με παράπονον νιαουρίζει.

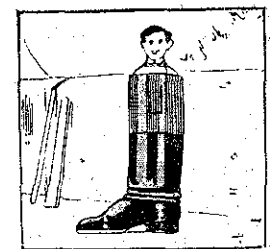
— Παιδιά, είνε πλέον δέκα ή ώρα! Καιρός να κοιμηθίτε! — φωνάζει ή μαμά.

Ο Γιαννάκης και ή Νίνα έξηπλώθησαν να κοιμηθώσι. Κλαίουσι και επί μακρόν σκέπτονται τήν δυστυχή γάταν και τόν σκληρόν, τόν βδελυρόν Νέρωνα, ο όποϊός έμεινεν άτιμώρητος.

Μεταφράσις Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Γιγαντιαίον υπόδημα

Ένας υπόδημα ποιός του Τουρίνου (Ιταλία) κατασκεύασεν έν υπόδημα από τσίγκον κολοσσίων διαστάσεων, δια να

τὴ χρησιμοποιήση ως έμβλημα του υπόδηματοποιείου του. Ένας ύψηλός άνθρωπος εϊμπορεί κάλλιστα να σταθῆ ερθιος μέσα εις τήν φοβερήν αυτήν μπότεν του Γαργαντούα!

Παράδοξον άγαλμα

Ένας φυλακισμένος εις τή Λονδίον, από πολλών έτών διασκεδάζει εις τήν φυλακήν του, κατασκευάζων διάφορα άγαλμάτια. Αυτό έδω που βλέπετε

εις τήν εικόνα, είνε έντελώς ιδιόρρυθμον. Παριστᾷ ένα μαύρον πυγμαχόν και είνε κατασκευασμένον από πατάταν, σαποῦνι και πεπισμένον χαρτί!

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Δια τούς σπουδάζοντας τήν Γαλλικήν

esl . tem . ps
apr . leb . iie
eau . apr .

?

Αυτάι αι συλλαβαι, η μάλλον τα τμήματα των λέξεων, πρέπει να συναρ-

μολογηθῶν ώστε να σχηματισθῆ μια γνωστή γαλλική παροιμία, αποτελουμένη από εξ συνηθεστάτας λέξεις.

β') Παίγνιον

Έστέλη υπό τής Αδρας του Ευρώπου

ΦΩ	ΦΟΙ	ΩΝ	ΞΑΝ	ΡΑΣ
ΔΑΣ	ΤΑ	ΚΙ	ΠΗ	ΚΡΟ
ΓΟ	ΒΙ	ΠΡΩ	ΘΙΠ	ΝΟΣ

Να συναρμολογηθῶν αι συλλαβαι αυται ώστε ναποτελεσθῶν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Σόζυγον φιλοσόφου, Στρατηγόν Αθηναίων, Φιλόσοφον, Πλανήτην και Σπαρτιάτην στρατηγόν.

Δήλωσις: — Αι λύσεις είνε δεκται κατά τούς γνωστούς όρους.

Λύσις του παιγνίου του θου φυλλαδίου

Αι σχηματιζόμεναι λέξεις είνε: Κλωθῶ, Τηλέμαχος, Ηρόδοτος, Κόδρος, Αμφισσα, Ευτέρπη.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ

Ο ήλιος έδωσε έρωση τας τελευταίας χρυσάς ακτίνας, περιέβαλλε την φύσιν δι' αϊγιλέκτρον φωτισοφάνου και κατόπιν έχαθη όπισθεν τών πορφυρομένων νεφελών. Τό σκοτός επέρχεται και εγώ καθήμενη πρότης εστίας, βλέπω τα ξύλα να σχηματίζουν μαγευτικά παλάτια, τας φλόγας να χορεύουν φανταστικών χορών...

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Έφθασε τό καρναβάλι, μασκάρδες θα ντυθούμε γενικώς μικροί μεγάλοι και στούς δρόμους θα γυρνούμε. Θα κρεμάσαστε σπαθάκια, θα φορέσωμε χρυσά θα κολλήσωμε μουστάκια, μούσι, γένεια ομοιαστά. Με μπαστούνια, με κολλάρα, ρενικότα θα φορούμε, και στό χέρι τά σιγάρα και τά πούρα θα κρατούμε. Είς τό τέλος δέ παιδιά του Καρνάβαλου και πάλι θα τού βάλαμε φωτιά. Και του χρόνου, καρναβάλι!

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ

Άλσημονήτους έντυπώσεως μου άφηκε τό θέαμα του χωρίου που είχον ίδη τό θέρος από παρακείμενον λοφίσκον, εις τόν όποιον άνήλθον όλίγον πρό της δύσεως του ήλιου. Μακρόθεν έφαινετο πυριφλεγής ό δίσκος του, όλίγον κατ' όλίγον κρυπτόμενος όπισθεν τών όρέων, αι δέ ερυθροπαί λάμπεις του εφώτιζαν με άδύνατον και μελαγχολικόν φώς τά λευκά κορυφά τών άκόμη χιονοσκεπών όρέων, και τας ερυθράς στεγάς τών οικίσκων του παρά τόν λοφίσκον χαρίεντος χωρίου.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΣΚΙΑΣ

(Φύλλον Ιον, σελ. 58, στήλ. 3.)

Δέν ξεύρω ποίαι άρχαίαι θεότητες έδιάβασαν στή Διάπλασι τό όνειρον της Μοσκίας και συνήγησαν, μιά νύχτα, την ώρα που τό φεγγάρι μεσουρανούσε και από ψηλά έβριγνε της γλωμέσ του άχτίδες κ' ή φύσις όλη στήν άγκαλιά του β-πνου άνεπαύετο, να ευρεθή μονάχη ή Μοσκιά στόν ίερό της Άκροπόλεως βράχο.

Μπρρρρ... ήρχισε να τρέμη όλίγον όχι από φόβον, όχι, μπά, μπά! Δέν είχε προφθάσει να άρη την περσία της κ' εκεί επάνω, ως φαίνεται, τ' άέρι δέν χωρατεύει. Γι' αυτό ήθέλησε να τελειώνη κάπως γρηγορότερα και βιαστικά βιαστικά τά χείλη της εκινήθησαν για ν' αποτείνουν τόν γλυκύτατον πρός την άρχαιότητα μύον! Δέν πρόφθασε... Μιά σια... ίσως τού Περιπλέους—επρόβαλλε έξαφρα άνέμεσα από τά θεία έρείπια και ήρχισε να τρέχη κατ' επάνω της με... τά τέσσαρα! λές και ήταν ποντικός.

Και παρά τας θύρας αι γηραιαι καρουαι με τό άχρώς χροούσον φύλλωμά των, με τούς κεκλιμένους εκ του βάρους τών καρπών κλώνους των. Τό δε σύνολον έπλασιούτο από τούς

άπεράντους χλοερους λειμώνας με τας διαφόρους αποχρώσεις του πρασίνου των, και με τας έδώ κ' εκεί διασκορπισμένας όλίγας άγελάδας...

ΑΙ ΔΥΟ ΑΡΠΑΙ

Δύο άρπαι άνεπαύοντο ή μία πλησίον της άλλης εις τό κατάστημα ενός μουσικού. Η μία ήτα ξυλίνη με κάποιον κατασκευασμένη από την χείρα του έργατου, ή άλλη σπινθηροβόλουσα από χουσάματα και γλυφάς, έλκύουσα τούς θεωμένους.

—Ω, αδελφή μου, έψιθύριζεν ή ξυλίνη άρπα, πώς με εγκαταλείπουν και με περιφρονούν! Μόνον εμπροσθέν σου καθένας θαυμάζει, και έχει δικαίον άναμφιβόλως, διότι εγώ είμαι ταπεινή και πτωχή, αλλά σύ υπό τό χρυσού περιλάμυμά σου λάμπεις μεγαλοπρεπής εις όλων τούς όφθαλμούς.

Ο μουσικός ενόησον ίσως τούς λόγους της ξυλίνης άρπας, διότι έπλησίασε και στηρίξας αυτήν επί του στήθους του, έκρουσε τας χορδάς της. Τότε από τό ταπεινό όργανον, καλλόμενον υπό τούς δακτύλους του, έξεφυγεν αϊφνιδίως μελωδικόν άσμα. Τό πλήθος λημονούν ήδη την άλλην άρπα, βωβήν έντός του χρυσού της καλύμματος, σινηθροίζετο εμπροσθέν της μετά θαυμασμού.

Ο πτωχός εινε καθός ή ξυλίνη άρπα. Τά ένδύματά του εινε ταπεινά και άθλια άλλ' ή καρδιά, την όποιαν καλύπτουν, εινε πιθανός όχι όλιγώτερον ευγενής από την του πλουσιού και όχι όλιγώτερον ικανή να πάλλεται εις την πρώτην επαφή των γενναίων ιδεών.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο μικρός Τοτός εινε Γάλλος και βασιλόφρων.

Μίαν ήμέραν τάδελφια του εξήταζαν έν χρυσούν είκοσόφραγκον. —Αυτή ή γυναικα που έχει επάνω, τί εινε; έρωτά ή Έλένη. —Η Δημοκρατία, άπαντά, ό Γιάγκος. —Άμ, ό κόκκορας που έχει από πίσω; —Είνε... τά μυαλά της Δημοκρατίας! άπαντά ό μικρός βασιλόφρων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πώς ονομάζεσαι; —Όπως και ό θεός μου. —Και ό θεός σου πώς ονομάζεται; —Όπως κ' εγώ. —Και οι δύο σας επιτέλους πώς ονομάζεσθε; —Όπως ό ένας και ό άλλος!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 120^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθέντος την 3^η Απριλίου 1910 προς εύρεση των λύσεων των εις τα φύλλαδια της «Διαπλάσεως» των μηνών Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου και Ιουλίου 1910 δημοσιευθεισών 184 Πνευματικών Ασκήσεων.

Ο μετά τό όνομα αριθμός δηλοί τας όρθάς λύσεις εκάστου, οι δε δύο έντός παρενθέσεως, οι συνοδευόμενοι υπό του Ε, τάπονηθέντα εις εκάστον Εΰσημα. Έκ των δύο τούτων αριθμών, ό μόν πρώτος δηλοί τά Εΰσημα των Λύσεων, ό δε δεύτερος τά Εΰσημα Έπιμονής.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκεία Έλπίς, 157 [8+6Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Σιληρά Προγραμματικός, 150 [8+6Ε].—Έλληνοπούλα της Θράκης, 155 [8+6Ε].—Υπερήφανο Έλληνόπουλο, 148 [8+6Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκοχάραμα, 130 [7+6Ε].—Γυμνάσιον Ιωαννίνων, 134, [7+6Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Τό Σβυστό μας Καδηλί, 129 [7+6Ε].—Άθανάσιος Διάκος, 137 [7+6Ε]). ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ασπρος Κόρακας, 110 [6+6Ε].—Ίδανιότης, 119 [6+5Ε].—Μήλον της Έριδος, 112 [6+6Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Έθνική Ψυχή, 106 [5+4Ε].—Άνδροειωμένο Σούλι, 93 [5+4Ε].—Δάφνης Κλωνάρι, 92 [5+4Ε].—Κύμα του Πόντου, 56 [3+2Ε].—Μαύρα Μάτια, 55 [3+4Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σεμνόν Ιον, 36 [2+2Ε].—Πονεμένη Ψυχή, 32 [1+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σιληρά Σκλαβιά, 150 [8+6Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Μάρκος Αδάμλιος, 128 [7+6Ε].—Κάρμεν, 143 [7+6Ε].—Αναγεννηθείσα Έλλάς, 159 [8+6Ε].—Ποιμενική Φλογέρα, 154 [8+6Ε].—Αμάραντο Λουλοδδι, 138 [7+6Ε].—Αεροσεισοβάτης, 156 [8+6Ε].—Γιούλι, 130 [7+6Ε].—Παιδί της Άρχιάλου, 139 [7+6Ε].—Σηματοφόρος Έλλην, 152 [8+6Ε].—Νυχτολούδο, 128 [7+5Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνδρείος Άνδρείος, 116 [6+6Ε].—Δόκτωρ Κούκ, 121 [6+6Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Μικρομέγας, 117 [6+6Ε].—Βυζαντινός Άείτος, 111 [6+6Ε].—Ταίτου, 118 [6+5Ε].—Έλευθερος Έλλην, 122 [6+4Ε].—Βυζαντινή Άη-δών, 124 [6+6Ε].—Στέφανος Αδής, 121 [6+6Ε].—Εξοριστος Βασιληάς, 125 [6+6Ε].—Λουλοδδι του Βράχου, 114 [6+5Ε].—Άρχαίος Σπαρτιάτης, 111 [6+5Ε]). ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, 101 [5+6Ε].—Ποθητή Κωνσταντινούπολις, 100 [5+6Ε].—Φλογέρα του Βασιληά, 105 [5+6Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Μητρική Στοργή, 94 [5+5Ε].—Έργονος Αιτουράτορος, 108 [6+5Ε].—Ονειροπόλος Ψυχή, 107 [5+5Ε].—Κορυθαίολος Έπικωρ, 94 [5+5Ε].—Ατρομήτος Δω-νιδας 108 [6+5Ε]). ΕΠΑΙΝΟΣ: Φιλόρημος Τρυγών, 84 [4+5Ε].—Δωδωναίος, 67 [3+4Ε].—Χαρά των Έλλήνων, 47 [2+3Ε].—Αροσόλοστος: Ηώς, 55 [3+3Ε].—Χρυσόκομος Νύμφη, 72 [4+5Ε].—Καπέλλο Σαντιελέο, 90 [5+4Ε].—Άδρα της Μονοψέως, 67 [3+4Ε].—Αρχι-δουξ Κάρλος, 82 [4+5Ε].—Άργεφώντης Έρμής, 87 [4+4Ε].—Ονειρον της Κύπρου, 84 [4+4Ε].—Φλογέρα του Σουλίου, 66 [3+3Ε].—Βασιλειος ό Βουλγαροκόπος, 90 [5+4Ε].—Νεφεληγερέτης Ζεύς, 54 [3+3Ε].—Χιακό Άπορομάλι, 47 [2+5Ε].—Εΰσομον Ρόδον, 52 [2+3Ε].—Χρυσή Καρδιά, 82 [4+3Ε].—Σανθός Ιαπόντης, 47 [2+3Ε].—Ιού-λιος Καΐσαρ, 88 [4+4Ε].—Έλληνικός Στόλος, 50 [2+2Ε].—Ρήγας ό Φεραίος, 72 [4+5Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γαλανό Ματάκι, 24 [1+1Ε].—Τρακατορόνι, 25 [1+2Ε].—Χείρ Βοηθείας, 27 [1+2Ε].—Μικρό Διαβολάκι, 25 [1+1Ε].—Μικρός Αδής, 24 [1+1Ε].—Ηώς του 21, 36 [2+2Ε].—Φασιανή του Σαντιελέο, 24 [1+1Ε].—Άφρονιπλία, 35 [1+2Ε].—Θριαμβεύουσα Έλλάς, 43 [2+2Ε].—Καύχημα της Ηπειρου, 40 [2+2Ε].—Μικρός Μανδολινιστής, 40 [2+2Ε].—Μαραθονομάχος, 33 [1+2Ε].—Άνθος της Ανατολής, 24 [1+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέδων, 136 [7+6Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Άργυρά Πανσέλιος, 100 [5+5Ε].—Συλφίς, 143 [7+6Ε].—Φαναριωτόπουλο, 101 [5+6Ε].—Βασι-λίσσα της Κύπρου, 140 [7+6Ε].—Έρμής του Πραξιπέλου, 109 [6+6Ε].—Κερνυραϊκός Άσής, 93 [5+6Ε].—Έθνομόστυς, 108 [6+5Ε]). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάντοτε Έμπρός, 84 [4+6Ε].—Άγρυπτία Πριγκί-πισσα, 75 [4+3Ε].—(Ίσότιμοι χωρίς άμοιβήν: Άρχιολούδο, 77 [4+4Ε].—Φώτος Τζαβέλλας, 84 [4+6Ε]). ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μονάκριβη Χαρά, 68 [3+5Ε].—Τρεχούμενο Νερό, 61 [3+5Ε].—Παραδείσιον Πτηνόν, 58 [3+4Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ναυτοπάις των Σπεισών, 46 [2+2Ε].—Μικρός Άργοναυτής, 31 [1+2Ε].—Χαρά της Έλλάδος, 50 [2+2Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δωδωναία Ηρα, 23 [1+1Ε].—Καπετάν Φασαρίας, 26 [1+2Ε].—Πατριό Σπουγγίτι, 18 [1+2Ε].—Φωτοβόλος Ηώς, 21 [1+1Ε]. ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθάς λύσεις αναμειξ έν των τριών τάξεων κατ' οι εξής: Έχώ της Καρδιάς, 19 [1+1Ε].—Κερνυραϊκή Άδρα, 8 [0+1Ε].—2δη Μαρτίου, 7.—Καρδιά Έλ-ληνίδος, 8 [0+1Ε].—Φιροτόνιο Έλπίδος, 22 [1+1Ε].—Επουράσιος Βίος, 21 [1+1Ε].—Ηιδιλοστος Έσπερος, 15 [1+1Ε].—Νατάκι, 26 [1+1Ε].—Χιονοπόσολος, 7.—Πι-σσή Φιλία, 21 [1+1Ε].—Υπολαΐς, 14 [0+1Ε].—Μπαρονοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 5.—Ίερολογίτης, 5.—Έλληνικόν Ξίφος, 6.—Άρηνή, 8.—Γενναίονυχος Έλληνίς, 10 [0+1Ε].—Άγροπόροσρον Κύμα, 5.—Άραπάκι, 12 [0+1Ε].—Άφροάλαστος Σεισήν, 13 [0+1Ε].—Δημητρίος ό Πολιορκητής, 5.—Κυκλαμά, 4.—Ίαπόντης της Σαζωνίας, 3.—Ένδοξος Υδρα, 3.—Κουλάς του Αλιάκμονος, 1.—Θαλασσοκότωρ, 6.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΚΑΙ σήμερα δέν έχω πολύν τόπον δι' Άλληλογραφίαν. Άλλ' όσοι δέν λάβουν άπάντησιν εις αυτό τό φύλλον, θα λάβουν εις τό προσεχές Έφύλαξα τά γράμματά των.

Φίλε Π. Γ. Δο. εύχαριστώ διά τας φωτογραφίας και χαίρω διά την προσωπικήν γνωριμίαν. Άλλ' επί πληρωμή δέν δημοσιεύεται εις την Διάπλασιν τίποτε εκτός Μι-κρών Άγγελιδών, πρός 5 λ. την λέξιν. Ταυγαρέλλα, ό κ. Φαίδων σάς έγγραφε προ-χθές περί της αθηναϊκής του χιονοπολέμου. Θά σάς έγγραφα κ' εγώ περί της «γυαίνης» του, άν επρόκειτο να εξακολουθήση. Άλλά πόσον βαστούν τά χιόνια εις την Έλλάδα; Χαίρω που έγενετισ καλό.

Βόρειον Σέλας, έδιάβασα κ' εγώ αυτό τό έ-πεισόδιον εις τας έφημερίδας. Νομίζω όμως ότι δέν έξιζει να γίνη τόσος θόρυβος επειδή από τό προσελήγριον έλειπαν μερικά νι. Τάποτελέσματα των Διαγωνισμών δημοσι-εύονται όλομέν. Και νέοι πολλοί θα προκη-ρυχθούν.

Κάλλιο άργά παρά ποτέ, Άνοιξιάτικο Άε-ράκι! Πολύ μ' εύχαρίστησ τό γράμμα σου και έλπίζω ότι δέν είνε τό μομόν.

Σχεδόν ένα μήνα, Κάρμεν, είχαμε κ' έμεις βαρύτατον χειμώνα, όλωσδιόλου εξαιρετικόν. Βύτυχώς τό μεγάλο κακό πέρασε και μίαν έβδομάδα τώρα έχομε γλυκυτάτας ήμέρας.

Βιδυνη Έλληνοπούλα, ώρασιότη ή περι-γραφή του χιονοπολέμου σας. Άλήθεια, τώρα με τόν βαρύν χειμώνα, οι πλουσιοι ένθυμούν-ται τούς πτωχούς και κάπως τούς ανακουφι-ζουν. Άλλά πόσον μικρά είνε αυτή ή ανα-κούφισις, άπέναντι της μεγάλης δυστυχίας που υπάρχει εις τόν κόσμον!

Άν έλθμονόσασ, Γιάννη Άγιάννη, θα σε είχα λησμονήση, τόσον καιρόν που είχες να μου γράψης. Μη με ξεχάσης πάλιν. Ο περι-όδός τής δέν είνε συνδρομητής. Έρωσι μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα έργα των διά την Σ. Σ. Σ., θα μάθουν την τύχην των εις τό προσεχές, διότι σήμερα δέν έχω τόπον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Θαλασσία Άδρα, α. (Π.Ρ.) Άνοιξιάτικο Άεράκι, α. Άμφιλο-χος, α. (Δ.Μ.) Άναθαγόρας, α. (Γ.Κ.) Άνανεώσεις ψευδωνύμων: Μακεδό-νισσα, κ. Ναυτοπούλο του Άβέρωφ, α. Λουλοδδι του Βράχου, κ. Μαύρα Μάτια, κ. Θρασοθείσα Καρδιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-λάξουν: ή Ό' Δάλια (0) με Άθρον του Έυρίππου, Κραυγήν Νίκης, Νίκην του Παιονίου— ή Ταυγαρέλλα (0) με Φιλόπατρον Ί-ωνα, Πόρον της Βενετίας, Σανθήν Μοσμεν, Άφροάκινο, Μασκότ, Μόσων— ό Έθνι-κός Παιάν (0) με Κραυγήν Νίκης, Άθρον του Έυρίπου, Συλφίδα— ή Έαρηή Προΰδα(0) με Χρυσό Παύονι, Άνθος της Ανατολής, Μαραμένιν Φύον, Κυκλάμιον του Άργού— ή Άμαρυλλίς (0) με Σκόρπιον Μενεξέδες, Δάφνης Κλωνάρι, Άθρον της Νεότητος, Άφροάκινο, Άπανθυλλίδα, Παπαροδάν, Μνο-σοτιδα, Μιρόζαν, Ό' Δάλια, Ζαπαΐδα— τό Βόρειον Σέλας (0) με Άρχαίαν Έλληνίδα, Αϊτοκρατίειραν των Βαλκανίων, Μελαγχολι-κόν Φθινόπωρον, Ζιναν— ό Πλοίαρχος Νέ-δος (0) με Άστρον Έσπεριών, Φαίδρον Ά-δάμου, Κάρμεν— τό Άνοιξιάτικο Άεράκι (0) με Ρυολέκτον, Έπταχρή Είμασμένη, Τρε-λήν Νεώτην— τό Νατάκι της Χαλκίδος (0) με Κραυγήν Νίκης, Άθρον του Έυρίπου, Ά-θανάσιον Διάκον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατά έσοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την γράσαν ήμων ύλην και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού: Έτησίαν... 8,- Έξωτερικού: Έτησίαν... 10,-

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Διά των Πρακτικών, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15

Περίοδος Β'—Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 19 Φεβρουαρίου 1911

Έτος 33ον.—Αριθ. 12

ΜΙΑ ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ Κ. ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΗ

Ο κύριος Φοβητσίαρης γυρίζει βραδυ-βραδυ, με το φεγγάρι, στο σπίτι του. Έξαφνα, από μακριά, βλέπει στο δρόμο ένα πράγμα σαν καμηλοπούλι. — Διάβολο! συλλογίζεται!

Θά έφυγε από το Ζωολογικό Κήπο. Έχει χάσει να έφυγε και κανένα λεοντάρι!.. Ανατριχιάζει από το φόβο του και σταματά. Άλλά όταν πλησιάει ακόμη το δῆθεν καμηλοπούλι,

ό κ. Φοβητσίαρης βλέπει πως δεν ήταν παρά ο καλός γείτονας του κύρ-Λευτέρης, που γύριζε κι' αυτός στο σπίτι με το μπασιτόνι του και με μια σκούπα στο χέρι.

ΧΙΟΝΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ (*)

Κοιμώμασταν όλα τα παιδιά στο χειμωνιάτικο κουκουλωμένα με διπλές γιάνπολες και βελόντζες, ή φωτιά έπερνε να σβύση και κόντευε να ξημερώσει, όντας ακούω να με φωνάζει από πέρα ο μεγάλος μου αδελφός.

— Άκόμα δεν ξύπνησες; μου λέγει, άκούς πως λαλούν τα κοκότια; πως σου φαίνεται το κάλχημα; — Γιατί βρώσας, τού μουσιμουρίζω, και γυρίζω από την άλλη μεριά. — Ύστερα από ώρα τον ακούω πάλι να φωνάζει. — Δεν άκούς το σκυλί μας πως γαυρίζει; με ξαναρωτάει. — Θα κρυώνη, τού λέγω. — Και πως σου φαίνεται τ' αλύχτημα; — Σκυλίσιο, καίμενε. Μα τι έχεις

(*) Με ιδιαίτερον χαράν δημοσιεύει σημερον ή «Διάπλασις» τό διήγημα τούτου του αγαπητού της Παίδου Άδάμαντος, τον όποτον ή Σελίς Συναργασίας άνεδείξεν από πέρας αληθινόν συγγραφέα. Είγε έν άριστορηματάκι, μία ζωντανή ήθογραφική εικόνα με αληθινα, με δύναμιν και με χάριν, προτερήματα που έπαυζάνει ακόμη ή έντελώς χωριάτικη γλώσσά του.— Σ. τ. Δ.

σήμερα, τού λέγω, και μάς ξύπνησες όλους μεσάνυχτα; — Εξημέρωσε, μ' άπολογιέται, άκουσα από τί ώρα τώρα που βγήκε έξω ή ψυχοπαίδα μας ή Ρίνα να πάρη ξύλα για τη φωτιά κι' ακόμα δεν φάνηκε, και βάνω στοίχημα πως χιόνισε απόψε. — Γιατ' άρχησε ή Ρίνα, γι' αυτό; τού λέγω.

— Βέβαια, μ' απαντάει, θ' ανοίγη δρόμο ως τη μάντρα να πάρη ξύλα. Δεν άκουσες πως λαλούσαν τα κοκότια; Βωβά βωβά σαν από τον κάτω κόσμο, και τού σκυλί μας άλυχτούσε βραχνά σαν να ήταν μακριά πολύ μακριά, κι' όλα αυτά γιατί ή φωνή δεν άκούεται καλά με τό χιόνι. Αυτό μάς τό ξήγησε κι' ο δάσκαλος μου, που μου φαίνεται δε θα τον ίδουν μέρες τά ματια μου αν έρριξε πολύ χιόνι. — Όποιος πεινάει, τού λέγω, κομμάτια όνειρεύεται.

Να και ανοίγει ή θύρα από τό χειμωνιάτικο και μπαίνει ή Ρίνα ή ψυχοπαίδα μας με μια άγκαλιά ξύλα. — Χιόνι, χιόνι! μάς φωνάζει, ο Άγιοθανάσης άσπρισε τα γένεια του, ένα γόνυ τό σήκωσε κι' ακόμα ρίχνει, ρίχνει. — Άλήθεια, την βρώσας ο αδελφός μου, είνε τόσα πολλά τα χιόνια, που να

μη περνούν τα παιδιά για τό σκολειό; — Μη φοβάσαι, τού λέγει, εγώ θα σάς ανοίξω δρόμο ως τό σπίτι της γειτόνιας, απ' εκεί πάλι θ' ανοίξη ή γειτόνια, και πάρα πέρα άλλη, και θα κοπή ο δρόμος για την Έκκλησία και τό Σκολειό. — Ά! τής λέγει ο αδελφός μου, τη δική σου την όρεξη έχει ο κόσμος ν' αλωνίξη τα χιόνια σήμερα, γιατί θ' απομείνη, ξερός, ο παπς χωρίς λειτουργίες, κι' ο δικός μου ο δάσκαλος θα πιη τό ζουμι της Γραμματικής μοναχός του.

Η Ρίνα έβαλε ν' ανάψη τη φωτιά, μα ή κυραμάνα μου ήταν άναρεγη και ήθε μοναχά της να στρώση κάτω-κάτω στη γωνιά τό προςανάμματα, τα ξεκαλάδια διασπαρατά των γιδιών, ύστερα να βόλλη τες σκίζες κι' άπάνω να ζυγιάση καλά τες πλάνες, τες δρένιες και πανωτά τα κούτσουρα, γιατί, έλεγε, σε τέτοιον καιρό ή καλή φωτιά στο σπίτι είνε μια καλή συντροφιά.

Και σαν άναψε καλά ή φωτιά, — Σηκωθήτε, παιδιά, μάς φωνάζει, ξεμέρωσε, έλατε ν' άγναντέψετε τό χιόνι πως πέφτει ακόμα σά σκαμάγγι. — Άλήθεια, την βρώσας ο αδελφός μου, είνε τόσα πολλά τα χιόνια, που να

106. Αρχαίον Δίνιγμα. Είμι δημαγωγός ήν δ' αποκόψης μοι κεφαλήν, φοβεράν κεφαλήν έχω ήν δε πάλιν αποκόψης μοι κεφαλήν τε και πρόχληρον, μετοχή είμι ρήματος τινός ήν δε και πάλιν αποκόψης μοι την κεφαλήν, ουχ έν εξεις, αλλά πενήτηκοντα.

107. Πυραμίδ. Οί σταυροί σημειον του όρξικοντος. *+* = Έπίρρημα χρόνου. *+* = Πτηνών. ***+*** = Είδος υποδόμηματος. ****+**** = Ημέρα της έβδομάδος.

108-112. Μαγικόν Γράμμα. Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, σχημάτισε Άλλας τόσας λέξεις: όρμος, αίων, τέρας, αἶρα, νομός.

113. Άκροστιχίς εξ αντιθέτων. Τάρχηκά των αντιθέτων των κάτωθι λέξεων σχηματίζουν έλλιποσύμφωνον γνωμικόν του τύπου: * * * - * * *

114. Φωνηεντόλιπον. πλλ - λγ - πλλ - ψμυτ. 115. Γεῖφος. τι τι καισι Μακεδών ΗΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΑΙ. Ψηφίσατε όλοι τα άριστουργήματα Ένωτικά της Διαπλασιακής Αυτοκρατορίας.—Διάπλασις του Μέλλοντος, πρώτος Διαπλασιακής Αυτοκρατορίας. (1Α', 45)

Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά. Δουλοῦδι του Βράχου (1Α', 46) Ψηφοφόροι! ψηφίσατε τα ύπερόχα ψευδώνυμα του Ένωτικού Συνδασμού: ψηφίζοντες αυτά περιζήτετε άφέντως βραβείον εκλογέως.—Έλευθερία ή Θάνατος, μετά 15 φίλων του του Ένωτικού Συνδασμού.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 9 ΦΥΛΛΟΥ. ΑΘΗΝΩΝ. Αργ. Ε. Διμαντής (8-9), Παρφός, Νικ. Ζ. Ύγάντες, Γεωργ. Καραμήτρος, Β. Κ. Νικολάου, Όλγα Νικολάου. Ηλ. Σπ. Κανίλλης, Αθ. Σέγγικας, Σ. Μπουφλής, Σαφώ Ζησιμοπού-

λου, Σ. Γ. Δεωτοόκος, Ι. Ε. Ζάχος, Κ. Π. Κοντοπούλου, Μαρία Σκαλοτήρη, Βασιλική Κανίλλη (8-9), Θαλασσία Νύμφη, Μαρία Ζάννου, Αθ. Ζ. Χανιώτης, Ηγασώ Μπουμπουλή, Ν. Στ. Αποστολάκης, Διον. Θ. Κουρούλης.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ. ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βραχύν) Τούλα Παπαρονοπούλου. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ Τάκης Παπακωνσταντόπουλος. ΑΝΑΡΤΗΣΑΙΝΗΣ Νικ. Γ. Βαλασόπουλος. ΑΝΑΡΟΥ Παναγ. Α. Κρητιστόπουλος, Λεων. Μ. Δεγροῦκος. ΑΓΓΟΥΣ Νικόλαος Χρ. Αύρας. ΒΟΛΟΥ Δ. Π. Αδριανιτάκης, Χρυσούλα Γ. Σβορώνου, Κ. Νικολάου, Φιλ. Κ. Κασσιόπουλος, Δ. Κ. Κασσιόπουλος, Π. Α. Πολύμυρος, Κ. Αντιστής, Το. Κ. Διμαντοπούλου, Πηνελ. Κ. Διμαντοπούλου, Άνδη, Ζάμπαλος. ΘΗΒΩΝ Εφροσύνη Σ. Σταμοπούλου, Αθ. Σ. Σταμοπούλου. ΘΗΡΑΣ Π. Α. Αλεξάνδρας. ΙΘΑΚΗΣ Σ. Τουλιάς, Σ. Αδριαντής. ΚΑΛΑΜΩΝ Έλιση Π. Μουρίδου, Φαίδη Π. Μουρίδου, Μαρία Κ. Παλκή (8-9), Μιγ. Ν. Κουρούτος (8-9), Νικ. Χ. Αικαίος, Σάββας Α. Βαρναστόπουλος, Μαρία Χ. Αικαίου, Αναστασία Κ. Σουλιώτου. ΚΑΡΥΣΤΟΥ Έλλην Πολιτιστής. ΚΕΡΚΥΡΑΣ Φιφή Γ. Σκόρπα, Σπ. Α. Μεταξάς, Καρόλινα Ναζών, Έλιση Οικονομίδου. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ Σιόδα Α. Ψιλορινού, Πρωσφόνη Α Ρουγαῦ, Αθ. Σ. Μουτσης, Λουσία Χ. Κουριακάτου. ΚΟΡΙΝΘΟΥ Π. Ι. Δημητριάδου, Όδ. Σ. Γαληνός, Φωτ. Β. Καρανής. ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ Μ. Α. Σπυρομαννόπουλος. ΔΑΡΙΣΣΗΣ Χρ. Ν. Καραστήριος. ΝΑΥΠΛΙΟΥ Β. Πολυχρονάκης Ίων. Πρωτόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ Γ. Χαϊδόπουλος. ΠΥΡΓΟΥ Π. Θ. Παπαηλιού, Αρχαία Έληνής. ΣΠΑΡΤΗΣ Γ. Γ. Κόντης (8-9), Κ. Ι. Ρασσογιάννης. ΣΤΕΜΝΙΤΣΗΣ Α. Γ. Μαρτίνο, Φωτ. Β. Χριστόπουλος, Εύαγγ. Γ. Χριστόπουλος. ΣΥΡΟΥ Φώτ. Χρ. Βουζοπούλου, Αργυρή Α. Σπουγγίτου, Σ. Αμοιράδης, Φρ. Ν. Σαλάρας, Μιχ. Π. Καταμανής, Κλεοπίδα Ο. Πετροκοκκίνου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ Αντιγόνη Σ. Αθανασιάδου, Σοφία Ν. Αεροπόρη. ΧΑΛΚΙΔΟΣ Ίνουλια Βασιλικιώτου, Α. Μ. Μιχαηλίδης, Κ. Γ. Κοντογιάννης, Έλιση Δασκαλάκη, Γ. Ι. Τζώσης, Μιγ. Γ. Τζώσης, Όδάλια, Μανώ. Γ. Μανώλης, Κ. Ι. Οικονομίδης, Φωφώ Π. Παπασουλίου, Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Γρημ. Κ. Βαμβακούλας, Γ. Αλ. Δισπας, Χρ. Κοντογιάννης, Α. Χ. Αδριανου, Χαρ. Γ. Αποστολίδης, Κ. Ι. Καρφεζόπουλος, Κ. Δ. Στουμιτιάδης, Στ. Πρώτος.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ Χρυσάνθη Χαντζή, Όλυμπία Νικολάδου, Μαρία Κόντοπουλος. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Ίωάννα Γ. Μιτηρηκη, Μαρία Π. Βολτοῦ. ΑΝΑΠΑΣ (Ρωσίας) Νιλ. Πουρσάλοφ (8-6). ΒΟΥΡΛΑ Γεωργ. Ε. Κρασιόπουλος. ΔΕΛΦΑΓΑΤΣ Αγγελος Π. Ζάγος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Εύφροσύνη Αδάμη, Άνδη. Α. Αράνης. ΚΑΙΡΟΥ Γ. Α. Στανόπουλος (8-9) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κάρολην, Σουλφς Γ. Κουρτοῦλου (8-9), Έλεονώρα Σταυροῦλου (8-9). ΜΙΤΡΑΙΝΗΣ Α. Πρωτοπάτης, (7) Μαρία Α. Πρωτοπάτη (7), Θ. Γ. Κουριακίδη (8), Στεφ. Θ. Χατζηστεφανίδου (8) Γ. Γ. Γουναροπούλου (8) ΠΟΡΤΣΑΪΔ Άλκινα Ααρθίδου, Πιρίτσα Ααρθίδου, Βασιλικα της Κόπρου (8). ΡΕΘΥΜΝΟΥ Μιχαήλ Γ. Σαββανης (8-9) ΣΜΥΡΝΗΣ Β. Διορίνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ. Των άδρόντων θεῶν την λῶαν τα όνόματα έτίθησαν εις την Κληρωσία και εκληρωθήσαν οι εξής: ΜΗΝΙΔΙΘ Θ. ΜΩΡΑΙΟΥΤΟΥ όδος Τομπάζη 17 εν Πειραιά, ΓΕΩΡΓ. ΑΔ. ΑΙΣΧΙΟΞ μάθητης Γυμνασίου εν Χαλκίδι, ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΣΤΑΜΟΠΛΟΥ εν Παλαῦ Κωνσταντινουπόλεως, ΣΑΠΦΩ ΖΗΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ, όδος Έρεσσόδ 62, εν Αθήναις, και ή μιν πρώτη ενεργήθη δι' εξ μηνιας, οι δε άλλοι τρεις διά μίαν τριμηνίαν έκαστος. Όλοι από 1ης Μαρτίου. Πλεονάζον όδ. 2,30 διά τον προσεχῆ Διαγωνισμόν. Οι άποστέλλαντες άνευ δεκαλέπτον την λῶαν δεν αναφέρονται, ότε οι άποστέλλαντες πενήταλέπτον άντι δεκαλέπτον. (Γραμματόσημον δ'θωμανικόν 10 παρας έσθονομαί με 5 λεπτά) ότε δια 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας.)

Η Διάπλασις άπάζεται τους φίλους της: Κρητικοπούλαν (ώραία όπως πάντοτε ή έπιστολή σου) Ξενιτευμένην Κρητικοπούλαν (κ' εγώ χαίρω πολύ δια την γνωριμιαν και έλπίζω να μου γράψης σύχνά) Μυστικήν Λύπην (δεν άμφιβάλλω ότι θα διαπρέψης εις τον κύκλον μας όπως και ή αδελφή σου) Αλέξανδρον Μαυροκορδάτον (Έλαβα φύλλα του 1910 ύπάρχον προς 20 λ. έκαστον) Αίματοβαμμένο Έλληνικό Χάριμα (έχει καλώς, Άλλην φοράν δεν θα παραλείψη ή χαριέτηςέ μου τους καλούς μου φίλους) Μαρίαν Π. Β. (Έλαβα και σου άνοιξα λῶμόν) Μίτον της Αργιάδης (ή λύσις σου του 9ου φυλλαδίου δεν συνωδύετο από δεκαλέπτον και δεν ελήφθη ύπ' όψιν) Ναυτάκι της Χαλκίδος (Έλαβα εύχαριστώ) ο κ. Π. σου άπήντηνος ιδιαιτέρως) Έλευθεριάν (χαίρω που έγενες καλά τό νέον βιβλίον της Κας Δέλλα τιμάται όδ. 3,50) Έσωνήν Πρωίαν (Έλαβα, εύχαριστώ) Αμαρυλίδα (αι παραγγέλια σου έξετελέσθησαν) ο κ. Ε. σ' εύχαριστέ) Πλοίαρχον Νέμον (διατί άπελπιστικόν; πολλοί οι κλητοί, άλλ' όλγοι οι εκλεκτοί) Φλογέρον του Βασιληά (ε, άφου έσπασε μόνον τό μανδολινο, μικρό τό κακό) Αθανάσιον Διάκον (Έστειλε) Δοξασιμόν Βελκουσίνα (πιστewe ότι είσαι καλότυχος, και θα είσαι) Αργιων (χαίρω που έγενες καλά και εύχομαι να δυναμώσης γρήγορα) Θριαμβέοντα Μεγαλοιδέτην (από αυτας δεν είνε καμιά τό διήγημα δεν άπόρχει από τό 15ον τόμον, τιμώμενον όδ. 1,10 καλώς να έλθης!) Φοιτητικήν Συντροφίαν (εις κάθε τετράδιον Μ. Μυστικών πρέπει να έσωκλείης δεκαλέπτον γραμματόσημον, Άλλως δεν διαβιβάζεται) Γενναίωρνον Έλληνίδα (εύχαριστώ δια τό νέον ξεσπάθωμα Έστειλε) Ανδρεϊον Ανδροϊον (ο ταχυδρόμος επλήρωσε λυσάχατον και κάλυμμε) Ιατρον των Ψυχών Χιονισμένον Δάσος, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 7 Φεβρουαρίου, ύπαντηήσω εις τό προσεχές. Προσεχώς εις την «Διάπλασιν»: «ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ,, Διασκεδαστικώτατον μεθυγραφικόν άεροναυτικόν μυθιστορηματάκι. Με πληθος άστειοτάτων εικονογραφιών. Γέλια! γέλια!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ. Αι λύσεις δεκταί: εξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 1 Μαρτίου εν των Έπαρχιών μέχρι της 8 Μαρτίου εν του Έξωτερικού μέχρι της 26 Μαρτίου.

104. Αεξίγριφος. Είς Άνθη ταπεινά Και εύσμοια πολύ, Προσθέτεις ότι... τρώς, Και τότε στη στιγμή Θα σχηματίσης κάποιον Που δεν επιθυμεί, Κ' έντούτους μάγουλιαν Πολλάκις τον ζητείς.

105. Μεταγραμματισμός. Είμ' ένα εύμορφο νησί Που βγάξει και καλό κρασί. Αν μου αλλάξης τό λαϊμό, Ζώων θα γίνω στο δρόμο.